

הם אמרו לי בגאווה שהם השיגו בשבילי את החדר השקט ביותר. אבל גם שקט הוא מין רעש שיכול להחריש את האזניים. אתם מבינים? לא, אתם אולי לא מבינים בדיוק. ילד חי לו בתוך המולה שלא נפסקת אף פעם, אולי רק בשינה. הכל מסביבו קולות. אני זוכרת - לא שכחתי. אף אחד לא שוכח את עצמו ילד. גם אתם לא תשכחו. תספרו את זה להורים שלכם.

הייתי רוצה שיהיה מין חוק כזה; חובה על כל אחד לזכור את עצמו ילד לפחות פעם ביום! אבל אני לא צריכה להתאמץ. כל מה שנשמר אצלי בזיכרון יש לו אפילו ריח. אני אולי מה שקוראים "אשה זקנה" - "זקנה!"... "זקנה קומי!"... "סליחה גיברת!" אני יכולה לראות בתוך העיניים שלהם איך הם רואים אותי. הם הראי שלי.

גם אתם מסתכלים ורואים אותי ככה, נכון? שיער לבן ולחיים תפוחות, וגוף עבה. וגם אני לא מאושרת עם המראה הזה. לרוץ אני כבר לא יכולה יותר, וגם לא לקפוץ, אבל עכשיו, כשיצאתי מהשער, היו לי רגליים קלות כל כך...

פעם קוראים לי "קשישה" ופעם אומרים עלי "ישישה", וברחוב אני סתם "אחת זקנה". שום מלים יפות לא יקשטו את התואר הזה - "זקנה". המילה הזאת נדבקה אלי. אם אפשר היה להוריד מלים כמו שפושטים חולצה קרועה...

מה פתאום זקנה? אני ?? אני הרי חנה, סתם חנה. להורים שלי הייתי חנהלה, ולבעלי המנוח הייתי חניצ'קה, ולבת שלי הייתי אמא. ולשכנים ולבעל המכולת הייתי גברת שיינמן. ולתלמידים שהיו מצלצלים בדלת אחר הצהריים הייתי המורה לנגינה. אתם לא נעלבים כשמישהו קורא לכם: "ילד! בוא הנה!" - סתם "ילד"?

הלואי ומישהו היה קורא לי שוב "ילדה"!

אפילו לא הרגשתי מתי בדיוק זה קרה. מתי הפכו אותי מ"ילדה" ל"מבוגרת" ומ"מבוגרת" ל"זקנה"? אני מסתכלת בראי וזאת לא אני. אלה לא הפנים שגדלתי איתם. להיכן נעלם הכל? כל כך התרגלתי לפרצוף ההוא... ועכשיו זה כאילו שישנתי מאה שנה... זאת לא אני כאן בראי, זאת מין מסכה ששמו עלי בכוח. לא מכירה את האשה בראי. איזה יופי אפשר למצוא בגוף המתפורר ובעור מקומט כמו עיתון משלשום? רק בתוך האישונים - עמוק עמוק - אני מצליחה לגלות עוד משהו מה"אני" שלי הצעיר.